

Yalnızca Rabbine Yönel

ÖMER ÇOBAN

“Aşkla Dokun Hayata”

Şairin “Her ne var ise âlemde, aşk imiş.” dediği gibi ...

Kitap sayfalarından taşıyıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz ...

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili ...

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliştir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek ...

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

“İnsan, bilmediğinin düşmanıdır!”

(Yûnus Suresi: 39)

“Allah, göklerin ve yerin nurudur. Onun nurunun misali, tıpkı içinde lamba bulunan bir kandile benzer. O lamba bir cam fanus/cam sırça içindedir. Cam fanus ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Bu lamba ne doğuya ne de batıya mensup olmayan mübarek bir zeytin ağacından tutuşturulur. Bu öyle bir ağaç ki neredeyse ateş değmeden de yağ ışık verir. Nur üstüne nurdur/pırıl pırıldır. Allah, dilediği kimseyi nuruna iletir. Allah -gerçeği anlamaları için- insanlara misâller verir. Allah her şeyi bilir.”

(Nur Suresi: 35)

*“... Çünkü İslamiyet, teslimiyettir, varlığın Allah’a
karşı barışının sevgisi ve aşkıdır:
Teslimiyet ise gerçek mutluluktur.*

İşte bu, senin her iki cihandaki ilahi künyendir!”

*“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla sabret; bu
eğlenceden ve oyundan ibaret geçiş dünyasında.”*

Bir zelzele kopuyor gönlümün yurdunda.
Varlığımı alt üst eden bir aşk, sesleniyor bana.

Yer ve gök titriyor bağrımın kâinatında.

Susturamıyorum, teselli edemiyorum ruhumun feryadı
figanlarını.

Bir özlem ki beni paramparça edip, sürüklüyor sevgiliye.

Ve ben, kendimi durduramıyorum. Kendime söz geçire-
miyorum.

Rabbim, diyorum en yürekten gelen bir duayla.

Bu yolda, beni yalnız bırakma.

Ayaklarımı ve gözlerimi sevgiliye giden yolda sabit kıl.

Çünkü ben Rabbim, Senden geldim!

Sana geliyordum.

Aradaki zamanın boşluğunda yeterince oyalandım, ken-
dime yazık ettim, nefsim ve şeytanıma dost oldum. Dü-
şüncesizliğin ve akılsızlığın dipsiz savruluşlarında, düştükçe
kapkaranlık kuyularıma!

Yokluğunu acıyla, kederle, hasretle, aşkla yaşıyordum.

İşte şimdi...

Beni darmadağın eden kör karanlık kuyularımdan bir bir çıkıyorum.

Ve yalnızca Sana yöneliyorum, yalnızca Sana yöneliyorum ey Rabbim.

Ama aşkla, devrimle, mücadeleyle!

Kalkıyorum ve uyanıyorum bütün rüyalarımından.

Ey sevgili!

Sana açılan yolum, sevginin öteki lisanıdır.

Bekle beni!

...

Münzevi bir mutluluğun okyanusunda, hüznü bir mavi özgürlüğün umudunda, bir dağın metruk mağarasında ve yapayalnız duran bir ağacın gölgesinde yolcuydum her daim.

Her şeyin miladını tamamladığını, eskiyip gittiğini, aşına yüzlerin bir bir taşındığını; duvarların, yolların, yaprakların takvimlere yenik düştüğünü düşündükçe, gözlerim kendiliğinden yaşarıyordu.

Ah Kalbim!

Dünyanın kenarından uzay boşluğuna düşercesine sıkıntı ve ıstırap ve çile çekiyordu.

“Bu yolculuk...” diyordum, “Kendimi feda edişin rotasındaki bilinmeyen ‘ben’in keşfidir.”

İdraki zorlayan, düşündürmek zorunda bırakan aforizmaların, bindiğim vapurun güvertesinde martıların şiirimsi

süzülüşünde ve dalgaların çığlık koparan sesinde yankılanıyordu: Dua.

Ama o an!

O an... Ey benliğim, seni hakkıyla anlayabilmek ancak “düşünebilmenin ve sevebilmenin sessizliğini dinleyebilmek tahammülü” ile gerçekleşebilirdi.

...

Eprimiş, kenarları yırtılmış bir harita ile pusulam vardı, bunları yeryüzünde sahip olduğum en önemli iki varlık: Yol!

İçimde fokurdayan volkanlar, yoksul ruhumda yaşanan depremler, yüreğimde yakınlaştıkça uzaklaşan aşk... Beni arayışın yollarına savurmuştu, geri dönüşü imkânsız bir devrime sürükleyip götürmüştü.

“Bu benim mücadelemdir! Hakikatteki aşkın sarsılmasına, değişmesine ve değiştirilmesine karşı tek silahımdır!” hayatın kalbine giriş cümlesiydi bu düsturum: Kâh sesli kâh sessiz.

Bitmeyen bir yolculuktan düştüğüm yol.

Yürüyüşlerimin çoğunluğu akletmeyi düşünmeyi.

Duraksız, durağansız, yalnız ama aşk dolu!

Ne çoktu geride bıraktığım şehirler... Ve daha pek çoktu gideceğim, erişeceğim mekânlar.

Geçtiğim her kıyıda ayak izlerim, uğradığım her kentte anılarım ve gölgelendiğim her ağacın altında bir imgem vardı: Benliğin yakarışı!

...

Bir mucizeydi yaşamak çizgisindeki sapmalarım ve doğrularım ...

Hatırla!

Birlikte gülüp üzüldüğüm yüzlerin an geldiğinde ayrılan yollarını, dostken yabancı düştüğüm sabahların akşamlarını ...

Geride kim kaldı?

Rabbim!

Bütünlüğümle sınımsız tutunduğum ezeli amacım, insani imanım, başkalarının nazarında küçümsendikçe bende kuvvet kazanıyordu: Zaman ve sabır!

Sayısızca yuvarlandım kör kuyulara, dünyaların dışına itildim acımasızca, aklın ve hayalin kaldıramayacağı saldırılara maruz kaldım, her türlü psikolojik baskılara uğradım, aşınası olduğum yurdumda gurbet hayatı yaşadım. Ezberin keskin dişli çarkında, ruhumu ezme ve sıradanlaştırmak uğruna, tüm koşulları aleyhimde kullandılar. Fakat yılmadım, yılmayacaktım: Otoritenin insan öğüten değirmenine başkaldırmak!

“Kollarımı sonsuzluğun sevgisine ve mananın özgürlüğüne açıyorum.” diyerek kimliksiz şahsiyetlere cevap verişim, bir şarkının ve bir şiirin nakaratı gibiydi. Bu nakarat sınırları aşarak, hiç görmediğim yoksul, ezilmiş, sömürülmüş, zulme uğramış, bir kelam aşktan yoksun kalmış insanların kalbine ulaşıyordu: Sevginin engelsiz gücü!

Belki de insanlığı kuşatan iyimser eylemlerim ve fikirlerimdi, özgünlüğümün temelindeki asil duygu.

Yenilmeyecektim ve onların iblisine ortak olmayacaktım, Rabbin yardımıyla. “Sonu ölüm de olsa yürüyeceğim.” de-

miştim. İki dudağımın arasından çıkan bu sözler, kişiliğimin en derin ve en yüce âleminden gelerek yeryüzündeki hayata yansiyordu. Sessiz çığlıklarına yakışan buydu: Aynalar!

Özüm ve sözüm birdi.

Gayrı çelişkiye yer yoktu varlığımda. Bu yüzden uzaktım ruhsal hastalıklardan, başıboş yaşantılardan, amaçsız hayatlardan... Fakat hükmü kesin bir kurbandım, insani giyotinlerin acımasız mahkemelerinde!

Tarihin adaletindeki vazgeçilmez eşitlikte kimsesiz kalışım asla yıldırmadı, geri adım attırmadı mücadelede.

Yalnız değildim.

Rahmanın benimle olduğunu en derin, en etkili, en kuvvetli duygularla hissediyordum!

Zihinsel ve duygusal olarak benimle farklı mekânlarda aynı yolculuğu yapan kişiler vardı. Tahayyülde hissedilen, var oluşundan hiçbir şüphe duyulmayan “benzerim” denilen yolcular benimle beraber ilerliyorlardı üç devirde: Geçmiş, gelecek ve çağdaş!

Muhakkak bir sonuç elde etmek değildi ilerleyişim. Fakat gayemdi ilerlemek, Rabbin özlemine doğru!

...

Hatırlıyorum, doğup büyüdüğüm evden dışarı attığım ilk adımları. Hani görünmeyen kanatlar takmıştım, gözbebeklerime dünyaları sığdırmıştım, göğsüm heyecanla dolup taşmıştı, yere sapasağlam basarak uzaklaşmıştım; durduğum ve ömrüm boyunca yalnızca iki kez geri dönüp baktığım o manevi ışığın saçıldığı, parladığı evdeki odamın penceresinden bakarken...

“Kalbi akıl sahibi olan insanların yaşamında, bazı sahneler vardır; kesik ve derin izler bırakan, ciddi yaralara sebep olan duyguların unutulmadığı ... Gözyaşları. O yalnızca kişiye özgü kederin, ne yapılırsa yapılsın, kim olursa olsun, var olduğu müddetçe yüreğinden söküp atmadığını!” diye düşündüğüm, ilk yol hali izdüşümleri ...

Vakit tamamlandığında herkesin bir başka âlemde yolculuğuna devam ettiği hükmüne varırken; yokluğumda hatırladığın varlığım ...

Sorguluyordu heyulasını yaşamın!

Neredeydiler?

Ne bir ses!

Ne bir haber!

Kişi yapıp ettiklerinden gayrı ne bırakabilmişti geride?

Bir “Neden?” sorusuydu geride bıraktığım.

Sonra Rahmani bir düşüncenin sesi yankılanıyor kalbin aklında:

“Onca yıl beslendikleri, gördükleri, duydukları, hissettikleri, inandıkları, sevdikleri ve üzüldükleri panoramanın çürümüş manzarasından dışarı çıkamamaları yüzündendir... Riyakârca ...”

...

Pusulama bakıyorum.

“Ayrılmak” ve “Kavuşmak” hisleri bir sis bulutu gibi kaplıyor gözlerimin bakışındaki hüznü... Gitmek... O duygusal şehirlerin üstüne çökmüş kasvetli havalardan.

Eğer biraz daha kalsam, biliyordum boğulacaktım... Gidecektim vuslattaki sevgiliye!

Küfre ve haksızlığa karşı boyun eğmemek için, aşk için, Rahman ve Rahim olan Allah için kalkacaktım; dosdoğru yürüdüğüm yoldan sapmamak uğruna.

“Serüvenden öte, güçlü bir manaydı yaşamak! Ben sadece sürprizlerimin peşinden koşup durmayacaktım... Tutsaklığımı, benliğimi, zincirlerimi ve prangalarımı parçalamak, yeni baştan doğmak, en başından itibaren sevmek ve mutlak bir inançla özgürleşmek istiyorum!” diyerek çıkıyorum yollara.

Yalnızlığın sessizliğine çekildiğim anlar, beni ifadesi zor sevinçlere götürüyordu. Zahirî görüntülerden kurtulup aklın ve kalbin okyanuslarına dalıyordum. Sakince davranıyordum. Böylesi durumlarda üç şey vardı meşgul olduğum: Ya düşünmek ya dua etmek ya da hayatı okumak ...

Ve nadir de olsa kalem tutmak, içimden geldiği gibi.

Ancak yazmamaya tahammül edemediğim vakitler kaleme sarılıyordum. Az ama sürekli yazarak bitirdiğim defterler en yakın sırdaşım, vazgeçilmez malım mülkümdü. Yazdığım da içimdeki ağır külfetin borcunu ödemiş gibi oluyordum. Ve ruhen müthiş rahatlıyordum. Hiçleştirdiğim benliğimin ıstıraplarını, hayallerini, mutluluklarını kayıt altına almakla daha bir güven duyuyordum yolculuktaki o 'ben'e.

Şu cümlelerdeki “Şimdi bulunduğum mekân ve zaman biraz sonrasının başlangıcıdır. Uğradığım insani çehreler ile doğa manzaraları, bana beni anlatmakla yorulmayı, pes etmeyi, hırsı, tutkuyu içimdeki zindana mahkûm etmeyi sağlıyor. Ve Rabbim, her ânı bir mucize kılmıştır.” İfadelerim, arı bir aşk hakikatçisinin sarsılmaz ve keskin bakışlarıdır.